

Demokrata Fórumban. Csak azután zárták ki őket (1993 júniusában), hogy kiviláglott, kárt okoznak a pártnak és talán még az ország nemzetközi jó hírének is. Csurkára vonatkozó részleteket közöl Karsai László: „A Shoah a magyar sajtóban, 1989–1991”, in: Kovács M. Mária–Yitzhak M. Kashti–Erős Ferenc (szerk.): *Zsidóság – identitás – történelem*. T-Twins, Bp., 1992. 63–66. o., valamint uő: „Turultojás.” *Híány*, 1992. november, 3–6. o.

39. Az MDF nyolcvanas évek végi megszerveződéséig Antall József a Semmelweis Orvostörténeti Múzeum igazgatójaként tevékenykedett. Véletlen egybeesés folytán kevéssel azelőtt ismerte el a Yad Vashem Igaz Keresztényként édesapját, id. Antall Józsefet, hogy miniszterelnökké nevezték volna ki. Az idősebb Antall a belügyminisztérium egyik vezető tisztviselőjeként a háborús években több ezer lengyelt, köztük zsidókat mentett meg azzal, hogy menedéket adott nekik Magyarországon. Antall József miniszterelnök 61 éves korában, lymphoma következtében halt meg 1993. december 13-án. Utódja néhány nappal később Boross Péter belügyminiszter lett.

40. A kampány elsősorban a Szabad Demokraták Szövetsége ellen irányult, amelynek vezetőségében viszonylag számos urbánus, nyugati orientációjú, liberális zsidó értelmiségi foglalt helyet.

41. A posztkommunista korszak zsidóellenes megnyilvánulásai, és sokak afőlötti aggodalma, hogy a kormány keveset tesz ezek ellen, megfogalmazódtak például dr. Losonczy Andrásnak, a MIOK korábbi elnökének, a zsidó kórház korábbi igazgatójának a cikkében: *Menóra*, 1990. november 9. Nagyjából ezzel egy időben Antall miniszterelnök arra is felhasználta egyesült államokbeli utazását, hogy lekicsinyelje az antiszemitizmus veszélyét, és biztosítsa hallgatóságát, kormányának eltökélt szándéka a vele szemben folytatott harc. *Jewish Week*, 1990. november 9.

42. Lásd például V. Domokos György „A kisebbség és a zsarnokság” c. cikkét a *Népszabadság* 1990. április 29-i számában. Vitatható cikke ellenére V. Domokos lett 1993 novemberében a Nemzeti Propaganda Hivatal feje.

43. A felsorolt zsidó írók és költők, a magyar nyelv mesterei, kimagasló művészek és irodalmárok. Csoóri ellentmondásos írása a *Hitel* 1990. szeptember 5-i számában jelent meg.

44. Lásd a második fejezetet.

45. A szövetség több tagja, köztük Mészöly Miklós társelnök is, tiltakozásképpen kilépett vagy lemondott tisztségéről.

46. Lásd különösen Kertész Ákos és Csoóri levélváltását a *Magyar Nemzet* 1990. szeptember 29-i és október 6-i számában. Lásd továbbá Komoróczy Géza professzor Szabad Györgynek, az országgyűlés elnökének címzett nyílt levelét az *Új Élet* 1990. november 1-jei számában. A vita fogékony elemzése: István Deák: „The Danger of Antisemitism in Hungary.” In: *The Danger of Antisemitism in Central and Eastern Europe in the Wake of 1989–1990*. Szerk.: Yehuda Bauer. A jeruzsálemi Héber Egyetem Nemzetközi Vidal Sasson Antiszemitizmus Kutatóközpontja, Jeruzsálem, 1991. 53–61. o. Lásd továbbá Karsai László, „A Shoah a magyar sajtóban”, *i. m.*, 72–77. o.

47. Az Európában másutt tevékenykedő Holocaust-tagadókhöz hasonlóan a szélsőjobboldali magyar sajtó is szügyentelenül eltorzítja a történelmi tényanyagot. A posztkommunista Magyarország egyik legádázabb antiszemita lapja, a *Hunnia* például azt írta, hogy a második világháború 60 millió áldozata közül csupán másfél millió volt zsidó. Közülük 1,2 milliót a szovjetek pusztítottak el, és csak 300 000-et a németek... A magyarországi Holocaustra vonatkozó statisztikai adatok eltorzításának másik trükkje az, hogy kizárólag az 1938 előtti, illetve 1945 utáni, trianoni Magyarország adataira szorítkoznak, s így faragnak le mintegy 350 000-et a 600 000 tényleges áldo-